

Principes

Men verslijt mij wel voor een man zonder principes. Dat is een verkeerd beeld. Ik verzuip bijkans in de principes. Om eens een voorbeeld te geven: ik heb weinig op met mensen in bestuurlijke functies. Dat is mijn anarchistische inslag. Maar ook een principe. Ik volg ze dan ook allemaal even hinderlijk en kritisch. En geef ze steeds het nadeel van de twijfel.

En twijfel is er nogal wat in het Gilze-Rijense. Over de begroting, bijvoorbeeld.

(Ik had vroeger een collega, een echte doctorandus nog wel, die absoluut niet kon rekenen. Vroeg je hoeveel zes plus achttien was, dan gokte hij op ruim twintig. En deze man heeft ons alweer jaren geleden verlaten om wethouder van financiën te worden van de grootste stad van Brabant. En naar verluidt nog met enig succes ook.) In Gilze-Rijen is het halve college van B&W academisch gevormd. Als ik tenminste royaal reken en de secretaris erbij tel. En die presteren het toch maar mooi om binnen een jaar in een mooi gladgestreken begroting een gat van een paar miljoen te delven. Of een paar miljoen, in ieder geval is het heel veel. Dat vind ik knap. Het zou mij ook kunnen gebeuren, maar ik mag me van mijn vrouw niet met het geld bemoeien. Precies om die reden. De raad - die in dit avontuur de vrouw van het college speelt - geeft die academici eerst een jaartje vrij spel, om vervolgens te gaan huilen bij het resultaat. Nou, neemt u maar gerust van mij aan, dat mijn vrouw het niet zo ver zou laten komen.

En de volgende begroting? Die komt er al helemaal niet meer. Het eerste uitstel is al gesignaleerd. En wat van uitstel komt, dat weet u. Maar terug naar mijn principes. Ik mik dus met Hollandse precisie op elke kop die zich boven het maaiveld waagt. En dan zie ik wel welke koppen een beetje bullet-proof blijken. Aan de andere kant ga ik weer uiterst zachtmoedig om met hen die wegzinken in de drassige poldergrond: ik negeer ze. Ja, inderdaad, ik negeer ze. Zachtmoediger kan ik niet zijn.

Voorbeeldje? Ik kreeg van de week een ansichtkaart uit de Provence. Aardig bedoeld natuurlijk, maar toch ook een schreeuw om aandacht. Echt zo'n hallo-ik-ben-er-ook-nog-kaartje. Van H.R. te R. Het ging hem goed. Was ik heel blij om. Maar om het daar nou in een column over te hebben, nee. Dat gaat me net een streepje te ver. Niettemin bedankt, Herman.